

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom  
Spisová značka: 24C/5/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418201500  
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás  
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2020:6418201500.5

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudcom JUDr. Štefanom Juhásom vo veci žalobkyne: D.. F. F., nar. XX. X. XXXX, trvalý pobyt: Z. XXX/XX, E., zast.: Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s. r. o., Trhová 992/1, Zvolen, IČO: 50 492 934, proti žalovanému: D.. B. B., nar. XX. X. XXXX, trvalý pobyt: Z. XXX/XX, E., zast.: Mgr. Henrich Schindler, advokát so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa 7, o zaplatenie 19 158,71 € s prísl., takto

### rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) 2. 3. 2018, domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 19 158,71 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 17. 12. 2017 do zaplatenia a trovy konania.

2. Svoj nárok odvodzuje z priebehu konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 9C/32/2015 (po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom bola vec vedená pod novou spisovou značkou 9C/49/2017). V tomto konaní sa žalovaný v postavení žalobcu domáhal od žalobkyne ako žalovanej zaplatenia 15 400 € spolu s úrokom z omeškania 5,05 % p. a. z dlžnej sumy od 16. 1. 2015 do zaplatenia. O tomto nároku okresný súd rozhodol platobným rozkazom z 5. 3. 2015, voči ktorému podala žalobkyňa včas odpor. Uznesením z 14. 5. 2015, č. k. 9C/32/2015-21, bol odpor odmietnutý ako nedôvodný. Odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil uznesením z 29. 7. 2015, č. k. 16Co/661/2015-33. Žalobkyňa vo veci podala mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením z 26. 9. 2017 sp. zn. 2Cdo/201/2016 tak, že zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu a okresného súdu, ktorým bol odmietnutý odpor. Obe zrušené rozhodnutia nesprávnym právnym posúdením riešili odmietnutie odporu podaného žalobkyňou.

3. Žalobkyňa 3. 9. 2015 písomne oznámila žalovanému podanie dovolania, ktorý tak mal vedomosť o podanom mimoriadnom opravnom prostriedku. Následne žalovaný inicioval exekučné konanie podaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora P.. F. F., ktorá bola vedená pod sp. zn. EX 120/15. Aj v rámci tejto exekúcie sa žalobkyňa bránila podaním návrhu na odklad exekúcie, ktorý bol okresným súdom zamietnutý. V rámci exekúcie súdny exekútor vymohol od žalobkyne sumu 19 158,71 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 15 400 €, z úroku z omeškania za obdobie od 16. 1. 2015 do 30. 11. 2015 vo výške 679,69 €, trov súdneho konania vo výške 924 €, trov oprávneného za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 19,92 €, súdny poplatok za návrh na vykonanie exekúcie vo výške 16,50 € a trov súdneho exekútora vo výške 2 118,60 €. Túto sumu žalobkyňa uhradila po začatí exekučného

konania, nie však z dôvodu uznania nároku ale z dôvodu zaťaženia rodinných nehnuteľností exekučným záložným právom a hrozbou ďalšieho nárastu trov exekúcie.

4. Žalobkyňa vyzvala žalovaného 27. 11. 2017, aby v 15 dňovej lehote vydal žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 19 158,71 € z dôvodu zrušenia exekučného titulu, čo však žalovaný odmietol a dostal sa tak do omeškania s úhradou dlhu. Tým, že súdne rozhodnutia boli zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušené, zanikla aj právoplatnosť platobného rozkazu vydaného v konaní vedeného pod sp. zn. 9C/32/2015. Žalobkyňa svoj nárok odôvodňuje z ustanovenia § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), pričom podľa jej názoru bezdôvodné obohatenie v prípade zrušenia rozhodnutia všeobecného súdu vzniká už právoplatnosťou zrušujúceho rozhodnutia a od tohto momentu by bola oprávnená takéto plnenie vymáhať späť. Napriek tomu, že žalovaný bol oboznámený, rovnako ako súdny exekútor o podanom dovolaní, žalovaný navrhol a súdny exekútor pokračoval vo vykonávaní exekúcie.

5. Spolu so žalobou žalobkyňa predložila kópiu platobného rozkazu okresného súdu z 5. 3. 2015 sp. zn. 9C/32/2015, dovolania z 1. 10. 2015, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 9. 2017 sp. zn. 2Cbo/201/2016, uznesenia okresného súdu z 28. 4. 2016 č. k. 19Er/664/2015-21, mailovú komunikáciu medzi žalobkyňou a súdnym exekútorom P. F., doklad o úhrade sumy 19 158,71 €, konečné vyúčtovanie exekučného konania sp. zn. EX 120/15, výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia z 27. 11. 2017 a oznámenie žalobkyne o podaní dovolania z 24. 11. 2015 a 30. 9. 2015 s dokladmi o doručení žalovanému.

6. Žalovaný reagoval na žalobu vyjadrením z 7. 5. 2018, v ktorom vyslovil názor, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nedôvodný. Pokiaľ ide o žalobkyňou opísaný skutkový stav považuje ho žalovaný za nesporný, ale nemožno mu klásť na ťarchu to, že svoje práva uplatňoval v súlade s platnými predpismi, pretože návrh na vykonanie exekúcie podával na základe vtedy právoplatného exekučného titulu, napriek podanému dovolaniu, pričom poukazuje na to, že ani exekučný súd nepovolil odklad exekúcie na základe podaného dovolania. Doručovanie oznámení žalobkyne exekútorovi alebo žalovanému o tom, že podala dovolanie nemá žiadne právne účinky ani následky. Rovnako je však nesporné, že nárok žalovaného uhradila žalobkyňa v celom rozsahu v rámci exekúcie dobrovoľne a aj v prípade, že by tieto boli vymožené niektorým so zákonných spôsobov vykonania exekúcie, nemá to žiaden vplyv na nedôvodnosť predmetnej žaloby. Žalovaný popiera, že sa dostal do omeškania s úhradou akéhokoľvek záväzku voči žalobkyni počnúc dňom 17. 12. 2017, pretože mu nevznikol žiaden záväzok voči žalobkyni. Pokiaľ ide o samotnú sumu bezdôvodného obohatenia, žalovaný poukazuje na to, že trovy exekúcie vo výške 2 118,60 € mu nikdy neboli uhradené a v tejto časti sa ani nemohol bezdôvodne obohatiť. Žalovanému bola uhradená suma 17 040,11 €, z ktorej bolo 924 € uhradených v rámci súdneho poplatku za podanie žaloby, 19,19 € za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie a 16,50 € uhradených súdu ako poplatok za vykonanie exekúcie. Reálne sa teda mohol zväčšiť majetok žalovaného o sumu 16 080,42 €. Opis vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobkyňa viaže na moment vyhlásenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je nesprávny a v rozpore s existujúcou judikatúrou súdov. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že podľa hmotného práva tu povinnosť neexistovala. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. 2. 2017 sp. zn. II. ÚS 18/2016, podľa ktorého zrušenie právoplatného rozhodnutia deklaratórnej povahy nezakladá bez ďalšieho právo strany v konaní na vrátenie poskytnutého plnenia ale rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 11. 2010 sp. zn. 5 M Cdo 17/2009. V zmysle citovanej judikatúry tak žalovaný považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neexistujúci a z tohto dôvodu sa nemohol žalovaný dostať ani do omeškania.

7. Na vyjadrenie žalovaného reagovala žalobkyňa vyjadrením doručeným súdu 24. 3. 2020, v ktorom uviedla, že sa nestotožňuje s argumentmi žalovaného a poukázala na to, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9C/49/2017, vzal žalovaný svoju žalobu späť a konanie vo veci samej bolo právoplatne zastavené. Žalobkyňa uviedla, že existenciu nároku žalovaného od počiatku popierala a rozporovala ho v celej jeho výške. V tomto smere odkazuje na svoje podania, ktoré produkovala v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9C/49/2017. Nárok žalovaného nevznikol ani zo zmluvy, ani zo zákona a bol sporný v celom rozsahu. Žalobkyňa neuhradila nárok vymáhaný v exekúcii dobrovoľne, ako to uvádzal žalovaný a riadne ho informovala o podanom dovolaní. Keďže súd jej návrhu

na odklad exekúcie nevyhovelo, bola nútená vymáhať nárok zaplatiť na účet exekútora s cieľom vyhnúť sa zvyšovaniu trov exekúcie. To, že žalovaný je v omeškaní, opiera žalobkyňa o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/330/2011. Rovnako svoj nárok na vrátenie trov exekúcie opiera o judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/12/2006 a sp. zn. 2Cz/71/87. Vzhľadom na to, že o výške trov konania nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017 je táto otázka ešte stále otvorená. Trovy exekúcie sú síce plnením poukázaným na účet exekútora, ale ich vzniku mohol zabrániť jedine žalovaný a to tým, že by návrh na vykonanie exekúcie nepodal alebo by požiadal o jeho odklad.

8. Žalovaný vo svojom následnom vyjadrení, doručenom okresnému súdu 29. 4. 2020, poukázal na to, že konanie vedené pod sp. zn. 9C/49/2017, bolo právoplatne zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby, ktorú vzal späť z dôvodu zániku pohľadávky splnením zo strany žalobkyne, ako aj z dôvodu duplicity konania, keďže aj v tomto konaní sa nárok odvíjal z rovnakého záväzkového vzťahu. Právny titul, na základe ktorého bolo žalovanému plnené, nebolo rozhodnutie súdu ale skutočnosť, že žalobkyňa nevrátila žalovanému poskytnuté finančné prostriedky. Žalovaný navrhuje pripojiť súdny spis okresného súdu sp. zn. 9C/49/2017, v ktorom sa nachádza opis vzniku záväzku, ako aj dôkazy o ktoré žalovaný svoj nárok opieral. Žalovaný poukazuje na ním preukázané skutočnosti, že v období 30. 12. 2011 - 31. 10. 2014 zasielal žalovanej pravidelne sumu 700 € mesačne ako pôžičku. Uvedeným spôsobom žalobkyňa poskytol v danom období 22 x sumu 700 €, čo predstavuje 15 400 €. Žalobkyňa dobrovoľne nevrátila žalovaným požičané prostriedky, preto ju listom, ktorý jej bol doručený 15. 1. 2015, vyzval na ich vrátenie. Počnúc nasledujúcim dňom po doručení tohto listu si žalovaný uplatňoval aj zákonný úrok z omeškania z dlžnej sumy. Žalovaný svoj nárok preukázal výpisom z jeho bankového účtu a výzvou na vrátenie dlhu, pričom naopak žalobkyňa doposiaľ nepreukázala, že by tieto prostriedky vrátila žalovanému iným spôsobom ako ich uhradením v rámci exekúcie. Žalovanému nikdy nebola uhradená suma 19 158,71 € a v časti sumy 2 118,60 €, ktoré predstavujú trovy exekúcie žalovaný nie je ani pasívne vecne legitimovaný. Sumy, ktoré boli uhradené na súdne poplatky vo výške 959,69 €, sa majetok žalovaného žiadnym spôsobom nezväčšil. Išlo len o prostriedky vynaložené za účelom vymoženia sumy 16 080,42 €. Žalobu preto považuje za nedôvodnú a navrhuje ju zamietnuť. V ďalšom svojom vyjadrení z 27. 7. 2020 žalovaný navrhol, aby bol vypočítaný k okolnostiam vzniku záväzkového vzťahu.

9. Na pojednávaní z 19. 11. 2020 strany sporu zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach, pričom žalobkyňa v konaní vzniesla námietku premlčania, ktorú už vzniesla v konaní pod sp. zn. 9C/49/2017. Žalovaný poukázal na to, že už vydaním platobného rozkazu musel okresný súd rozhodnúť, že tento nárok predbežne vyplýva z predložených listín. K námietke premlčania uviedol, že do dnešného dňa táto nebola podaná a preto požiadal žalobkyňu, aby špecifikovala kedy malo dôjsť k predmetnému premlčaniu nároku. Žalovaný si uplatňoval nárok len dva roky spätne od podania žaloby a tento nárok nebol zamietnutý z dôvodu jeho premlčania. Predchádzajúce konanie bolo zastavené z dôvodu zániku žalobou uplatneného nároku jeho splnením na základe čoho žalovaný vzal žalobu späť.

10. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa nikdy nespochybnila, že by sa peňažné prostriedky, ktoré jej boli vyplatené dostali do jej dispozície a jej jedinou obranou bolo, že išlo o plnenie z mandátnej zmluvy. Žalovaný už v pôvodnom konaní preukázal (sp. zn. 9C/49/2017), že zmluvnou stranou týchto mandátnych zmlúv nebol žalovaný, ale iné právnické osoby (J. - Q., Q.. J.. H.. T. V. Q., Q.. J.. H..) a tieto peňažné prostriedky boli vyplácané žalobkyne v hotovosti. Žalobkyňa nedokázala predložené dôkazy vyvrátiť. Dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku je na strane žalobkyne, pričom žalovaný zdôraznil, že svoj nárok si uplatňoval ako nárok zo zmluvy o pôžičke, keďže išlo o ústnu dohodu a žalovaný nevie preukázať toto tvrdenie, jeho nárok preto pozostáva z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa neprodukovala žiaden dôkaz o tom, že peňažné prostriedky poukazované žalovaným na jej účet mali povahu odmeny za činnosť vykonávanú na základe mandátnych zmlúv.

11. Pred ďalším pojednávaním, ktoré sa konalo 22. 12. 2020, žalobkyňa dňa 23. 11. 2020 predložila vyjadrenie v ktorom uviedla, že nárok žalovaného nikdy neuznala a keďže nebolo zrejmé, či súd v tomto konaní prihliadal aj na obranu žalovaného a keďže súd nevyhlásil dokazovanie za skončené dopĺňa celý obsah svojho podania prílohami, ktoré tvoria obsah spisu 9C/49/2017. Ako ďalší dôkaz navrhuje výsluch žalobkyne, ktorý síce nebol potrebný na preukázanie jej nároku, lebo ten vyplýva z predložených listín, ale bude potrebný k preukázaniu jej procesnej obrany voči nároku žalovaného. Žalobkyňa opakovane vzniesla námietku premlčania. Žalobkyňa spolu s vyjadrením predložila jej písomné vyjadrenia z 20. 4. 2018, z 2. 8. 2018, mandátne zmluvy z 31. 12. 2012 uzatvorených

medzi žalobkyňou a spoločnosťami J. - Q., Q.. J.. H.. T. V. Q., Q.. J.. H., elektronickú komunikáciu medzi žalobkyňou, žalovaným a ostatnými osobami, kópiu vizitky žalobkyne a reklamný prospekt spoločnosti J. - Q., Q.. J.. H., G. Č.. G.: XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXXXX.

12. Okresný súd na základe vyjadrení strán sporu, predložených listín a pripojeného spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 9C/49/2017 zistil nasledovné skutočnosti.

13. Žalovaný sa v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/32/2015 návrhom na vydanie platobného rozkazu z 30. 1. 2015, domáhal zaplata sumy 15 400 € z titulu nevrátenej pôžičky od žalobkyne spolu s úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 16. 1. 2015 do zaplata. Svoj nárok preukázal výpisom zo svojho účtu vedeného v Tatra banka, a. s. (Q. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX), z ktorého vyplýva, že na mesačnej báze od 31. 1. 2013 do 31. 10. 2014 zaslal na účet žalobkyne č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 700 €, t. j. spolu 15 400 €. Žalovanej taktiež doručil výzvu na vrátenie dlhu, ktorá bola žalobkyňi doručená 15. 1. 2015. Žalovaný okresnému súdu doručil 26. 2. 2015 oznámenie, v ktorom oznámil, že zmluva o pôžičke nebola uzavretá písomne, a preto navrhol, aby súd jeho nárok posúdil podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení.

14. O tomto návrhu rozhodol okresný súd tak, že 5. 3. 2015 vydal platobný rozkaz, ktorý priznal žalovanému sumu 15 400 €, úrok z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5,05 % p. a. od 16. 1. 2015 do zaplata a trovy konania pozostávajúce zo zaplataného súdneho poplatku vo výške 924 €. Dňa 27. 3. 2015 bol okresnému súdu doručený odpor žalobkyne, v ktorom len stručne uviedla, že nárok žalovaného považuje za neopodstatnený.

15. Okresný súd uznesením odpor odmietol, voči ktorému sa žalobkyňa odvolala. Odvolací súd uznesením potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie o odmietnutí odporu, voči ktorému podala žalobkyňa dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky následne uznesením z 26. 9. 2017 sp. zn. 2Cdo/201/2016 rozhodol tak, že zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu a okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uznesením z 4. 10. 2018, č. k. 9C/49/2017-215, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. 10. 2018 (výrok I.), v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 11. 2018, sp. zn. 17Co/309/2018, okresný súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby a o trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žalobkyňi bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Napokon uznesením okresného súdu z 25. 5. 2020, č. k. 9C/49/2017-305, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. 6. 2020, bol žalovaný zaviazaný uhradiť žalobkyňi trovy konania vo výške 5 584,32 €.

16. V priebehu konania potom, ako platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal vykonateľným exekučným titulom, žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie vedenej súdnym exekútorom P. F. pod sp. zn. EX 120/15. Z uznesenia okresného súdu z 28. 4. 2016 sp. zn. 19Er/664/2015, vyplýva, že ešte pred rozhodnutím súdu o návrhu na odklad exekúcie, bola celá vymáhaná pohľadávka vrátane trov exekúcie uhradená žalobkyňou. Aj po zohľadnení tejto skutočnosti exekučný súd odklad exekúcie nepovolil. Z konečného vyúčtovania exekučného konania vyplýva, že 30. 11. 2015 došlo k úhrade vymáhanej pohľadávky pozostávajúcej z istiny (15 400 €), úroku z omeškania (679,69 €), trov pôvodného konania (924 €), trov žalovaného v exekučnom konaní (19,92 € a 16,50 €), čo exekútor vo vyúčtovaní označil ako pohľadávka vymožená pre oprávneného vo výške 17 040,11 €, ktorá mu bola vyplatená na jeho účet a trovy exekúcie (2 118,60 €) uhradené súdnemu exekútorovi.

17. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Podľa § 455 ods. 1 OZ, za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy.

19. Podľa § 107 ods. 1,2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor

obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

20. Podľa § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

21. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil a ktorý je bezdôvodné obohatenie vydať v zmysle všeobecnej zásady vyjadrenej v § 451 ods. 1 OZ, a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil, ktorému patrí právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Žalobkyňa si v rámci bezdôvodného obohatenia, na úkor ktorej sa mal obohatiť žalovaný uplatnila aj uhradené trovy exekúcie vo výške 2 118,60 € súdnemu exekútorovi P. F. v rámci exekúcie vedenej na návrh žalovaného ako oprávneného. V tejto časti svoj nárok odôvodňovala aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 12/2006, či sp. zn. 2 Rc 71/87. Obe rozhodnutia, na ktoré v tomto prípade poukazuje žalobkyňa, riešia problematiku trov konania, ktoré vznikli medzi stranami sporu. Postavenie súdneho exekútora v exekučnom konaní však nie je totožné s postavením účastníkov konania. V tomto smere okresný súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. 8. 2012, sp. zn. 6 M Cdo 4/2011. V ktorom vyslovil záver, že „Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom (viď vyššie) vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 (kedy nadobudla účinnosť jeho novela vykonaná zákonom č. 341/2005 Z.z.) výslovne uvádza, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.... Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka...“ Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade trov exekúcie nie je možné hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia, pretože vzťah medzi účastníkom konania a súdnym exekútorom nie je súkromnoprávnym vzťahom. Z tohto dôvodu v tejto časti žaloba nie je dôvodná. Okresný súd len pre úplnosť uvádza, že žalovaný správne poukazoval na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v prípade trov exekúcie, ktoré mu neboli vyplatené a tak sa v tejto časti nemohol ani bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne. V tomto smere nie je podstatné a na tomto závere nič nemení skutočnosť, že žalovaný inicioval exekučné konanie napriek tomu, že vedel o podanom dovolaní. Je potrebné pripomenúť, že podanie samotného dovolania nemá automaticky odkladný účinok na vedenú exekúciu (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 60/2004) a v danom prípade nesmeroval mimoriadny opravný prostriedok proti platobnému rozkazu, ale voči uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie o odmietnutí odporu. Podanie mimoriadneho opravného prostriedku nie je samo osebe zákonným dôvodom na odklad exekúcie podľa § 56, ani dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 z. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného do 31. 3. 2017. Exekúcia sa tak začala a bola vykonaná na podklade vykonateľného exekučného titulu.

23. Pokiaľ ide o trovy žalovaného ako oprávneného v exekučnom konaní, ktoré musel vynaložiť (zaplatený súdny poplatok vo výške 16,50 € a 19,90 € za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom), v tejto časti rovnako nárok žalobkyne nie je dôvodný. Je potrebné zdôrazniť, že exekúcia bola vedená dôvodne na základe v tom čase právoplatného exekučného titulu, ktorý bol vykonateľný tak po materiálnej, ako aj formálnej stránke a to, že bol neskôr zrušený v dôsledku rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, na závere o dôvodnosti vedenej exekúcie nič nemení. Okresný súd rozhodujúci o nároku na bezdôvodné obohatenie nemá právomoc preskúmať správnosť postupu a rozhodnutí súdneho exekútora vydaných v exekučnom konaní, keďže ide o samostatné konanie, v rámci ktorého okresný súd nie je nadradenou, resp. opravnou inštanciou, ktorá by mohla revidovať predmetné rozhodnutia. V tomto smere treba pripomenúť, že ak by žalobkyňa splnila svoj dlh v paričnej lehote,

nebol by dôvod na podanie návrhu na vykonanie exekúcie. Taktiež súd poukazuje na to, že žalovaný nepodal návrh na vykonanie exekúcie hneď po uplynutí parížskej lehoty, pretože bol podaný až 13. 10. 2015, pričom odpor proti platobnému rozkazu bol odmietnutý uznesením okresného súdu z 14. 5. 2015. Doposiaľ nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktoré by konštatovalo nezákonnosť exekúcie, resp. že by návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný dôvodne. Už vôbec nie je možné hovoriť o vzniknutej škode, ako sa to snažila prezentovať žalobkyňa, pretože podanie návrhu na podklade vykonateľného exekučného titulu nie je protiprávnym konaním, čo je jeden z predpokladov pre vznik škody. Trovy žalovaného v exekučnom konaní vznikli dôvodne, preto nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne.

24. Nárok žalobkyne pozostával aj z trov konania vo výške 924 €, zaplatených v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/32/2015, resp. pod sp. zn. 9C/49/2017. V tomto smere okresný súd poukazuje na uznesenie okresného súdu č. k. 9C/49/2017-305 z 25. 5. 2020, ktorý právoplatne rozhodol o výške trov konania uplatnených a vyčíslených žalobkyňou, kde bolo rozhodnuté aj o trovách konania v časti zaplateného súdneho poplatku vo výške 924 €. Uvedené uznesenie bolo vydané na podklade uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 11. 2018, sp. zn. 17Co/309/2018, ktorý priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia (bod 14.) tohto uznesenia vyplýva, že odvolací súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi náhradu trov prvoinštančného konania, ktoré trvá od podania žaloby až do podania odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 4. 10. 2018, č. k. 9C/49/2017-215. Z uvedeného tak vyplýva, že okresný súd rozhodujúci v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017, mal v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu rozhodnúť o všetkých trovách konania, ktoré vznikli žalobkyňi v konaní pred súdom prvého stupňa. Okresný súd z tohto dôvodu nemohol opätovne rozhodovať o priznaní trov konania žalobkyňi, ktoré jej vznikli v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017 (resp. 9C/32/2015), pretože by tak porušil zásadu ne bis in idem, ktorá je vyjadrená v ust. § 230 CSP, podľa ktorého ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Z tohto dôvodu musel súd žalobu v časti nároku žalobkyne v rozsahu trov konania vo výške 924 € zamietnuť ako nedôvodnú.

25. Pokiaľ ide o istinu vo výške 15 400 € a úrok z omeškania vo výške 679,69 €, v tomto smere sa okresný súd stotožňuje s prezentovaným záverom žalovaného, ktorý poukázal na existujúcu judikatúru (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. 2. 2017, sp. zn. II. ÚS 18/2016, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. 4. 2014, sp. zn. 31Cdo/3309/2011, z 11. 10. 2007, sp. zn. 28Cdo/3113/2007, z 19. 5. 2009, sp. zn. 30Cdo/3810/2007), z ktorej vyplýva, že samotným zrušením deklaratórneho rozhodnutia súdu, na základe ktorého plnila žalobkyňa, nevzniká bezdôvodné obohatenie. To vzniká jedine v prípade, ak by sa plnil neexistujúci dlh, t. j. dlh, ktorý by nemal hmotnoprávny základ. Tvrdenie žalobkyne, že nárok na bezdôvodné obohatenie vznikol už momentom zrušenia platobného rozkazu, na podklade ktorého plnila, je nesprávny a v rozpore s uvedenou konštantnou judikatúrou súdov.

26. V danom prípade aj po pripojení súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 9C/49/2017, okresný súd mal preukázaný hmotnoprávny nárok žalovaného, ktorý posudzoval ako prejudiciálnu otázku pri rozhodovaní o nároku na bezdôvodné obohatenie. Žalovaný preukázal, že na účet žalobkyne vedený v Slovenská sporiteľňa, a. s. posielal peňažné prostriedky v celkovom objeme 15 400 €. Nie je pritom podstatné, ako tento nárok žalovaný právne posúdil, pretože právne posúdenie preukázaných skutočností vykonáva súd. I keď zo strany žalovaného nebolo preukázané jeho tvrdenie o ústne dohodnutej pôžičke pre žalobkyňu, bolo nesporné, keďže žalobkyňa túto skutočnosť nepoprela, že uvedené peňažné prostriedky žalovaný naozaj poskytol žalobkyňi. Žalobkyňa v rámci svojej procesnej obrany tvrdila, že nešlo o pôžičku, ani o poskytnutie plnenia bez právneho dôvodu, ale o odmenu, ktorú jej žalovaný poukazoval za jej činnosť vykonávanú pre obchodné spoločnosti žalovaného zaoberajúce sa realitnou činnosťou. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení síce predložila faktúry a mandátne zmluvy, tie však neboli uzatvorené medzi žalovaným a žalobkyňou, ale medzi právnickými osobami a žalobkyňou, na základe ktorých boli vystavené faktúry len za obdobie od 31. 1. 2013 do 31. 7. 2013, na podklade ktorých mala byť žalobkyňi vyplatená celková suma 5 200 €. Žalovaný však preukázal predloženými pokladničnými dokladmi, že jednotlivé faktúry boli žalobkyňi vyplatené nie na účet vedený v banke, ale v hotovosti, pričom na jednotlivých pokladničných dokladoch je uvedené číslo faktúry a podpis žalobkyne, ktorým potvrdila príjem hotovosti. Uvedené rozpory žalobkyňa nevedela vysvetliť a nevedela predložiť žiadne iné dôkazy, ktoré by preukazovali pravdivosť jej tvrdenia, že išlo o vyplatenie odmeny za činnosť.

27. Takýmto dôkazom nie je predložená mailová komunikácia, ktorá síce zachytáva pokyny pre žalobkyňu od žalovaného, avšak chýba akákoľvek súvislosť, že nárok žalovaného bol odmenou za túto konkrétnu činnosť. Aj z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 9C/49/2017, v ktorom sa nachádza vyjadrenie žalobkyne z 19. 6. 2018, vyplýva, že nevedela žiadnym spôsobom vysvetliť, prečo žalovaný vyplácal jednotlivé sumy z jeho súkromného účtu a nie z účtu jeho spoločností. Tvrdenia žalobkyne, že žalovaný mal na svojom súkromnom účte viac peňazí alebo že viacero obchodov sa realizovalo neoficiálne, neobstojí a tieto tvrdenia žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala.

28. Zrejme z dôvodu pokusu zvrátiť výsledok sporu žalobkyňa v tomto konaní vzniesla námietku premlčania nároku žalovaného, uplatneného v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017. Uvedená námietka premlčania je však nedôvodná a bez akéhokoľvek právneho významu, pretože v rámci žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné namietat' premlčanie nároku žalovaného uplatneného v inom konaní. Žalobkyňa pred vznesením námietky premlčania nárok žalovaného uhradila v celom rozsahu, pričom premlčanie práva neznamená jeho zánik, iba bráni jeho vymožiteľnosti. Z uvedeného tak vyplýva, že i v prípade premlčania práva žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa neplnila dlh, ktorý by v tom čase neexistoval. Napokon, ani plnenie premlčaného nároku nemá za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§ 455 ods. 1 OZ).

29. Povinnosť tvrdiť a dôkaznú povinnosť má tá strana sporu, ktorá z takýchto tvrdení vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Bolo preto povinnosťou žalobkyne uniesť dôkazné bremeno a preukázať, že hmotnoprávny základ nároku žalovaného neexistoval. Žalobkyňa však v priebehu konania nepreukázala, že plnila žalovanému na základe neexistujúceho právneho dôvodu. Žalobkyňa od počiatku zamerala svoje tvrdenia a dokazovanie nesprávne, keď sa mylne domnievala, že bezdôvodné obohatenie vzniká už zrušením právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého plnila. Svoje tvrdenia a dokazovanie zmenila až potom, ako súd uviedol svoje predbežné právne posúdenie. Avšak ani z pripojeného spisu, či dodatočne predložených listín, ktoré predkladala už v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017, nepreukázala, že nárok žalovaného v čase jeho splnenia neexistoval. Žalobkyňou predložené faktúry a mandátne zmluvy túto skutočnosť nepreukazujú a navyše sa týkajú iba časti sumy vo výške 5 200 €. Čo sa týka zvyšnej časti nároku vo výške 10 200 €, žalobkyňa nepredložila dôkaz, ktorý by preukázal, že v danom prípade nešlo o bezdôvodné obohatenie, ale o vyplácanie odmeny žalovaným. Žalobkyňa sama priznala, že nevie vysvetliť dôvod, prečo by žalovaný platil žalobkyni odmenu za činnosť vykonávanú v prospech právnických osôb zo svojho osobného účtu.

30. Napokon, žalobkyňa uvádzala vo svojich vyjadreniach, ktoré sa nachádzajú v spise okresného súdu sp. zn. 9C/49/2017, že žalovanému dôverovala a viackrát na neho tlačila, aby jej pracovný vzťah zlegalizoval, pretože jednotlivé platby, ktoré mali byť poukazované ako odmena za činnosť, jej žalovaný vyplácal bez akéhokoľvek právneho základu. V tomto smere okresný súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 142/2018, z 12. 7. 2018, v ktorom vyslovil právny záver, podľa ktorého „...je zodpovednosťou zmluvných strán (subjektov obchodnoprávneho vzťahu), či sa slobodne rozhodnú pre ústnu formu zmluvy alebo písomnú formu zmluvy, pričom v tejto súvislosti musia znášať riziko dôkaznej núdze v prípadnom spore, ak sa rozhodli pre formu ústnu, alebo pre písomnú úpravu len niektorých aspektov ich zmluvného vzťahu. K platnosti ústnej zmluvy totiž postačujú zhodné prejavy vôle zmluvných strán ohľadom podstatných náležitostí zmluvy, ktoré nemusia byť „zachytené“ objektívne poznateľným spôsobom pre tretie strany. S tým spojená dôkazná núdza ide však na ťarchu strán sporu.“ Uvedený záver je aplikovateľný aj na tento skutkovo podobný prípad, keďže viaceré vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným boli dohodnuté len ústne, v dôsledku čoho ich žalobkyňa nevedela preukázať. Žalobkyňa tak musí znášať riziko dôkaznej núdze s tým spojené a neobstoja jej tvrdenia, že žalovanému slepo dôverovala alebo nemala dostatočné znalosti v účtovníctve. Ako vyplýva z predloženej mailovej komunikácie, žalobkyňa sa na realitnej činnosti podieľala na základe vlastného slobodného rozhodnutia a ak sa domnievala, že jej činnosť v prospech spoločností, či v prospech žalovaného je nelegálna, mohla túto činnosť kedykoľvek ukončiť.

31. Neunesenie dôkazného bremena má za následok stratu sporu. Žalovaný naopak predloženým výpisom z účtu vedeného v banke preukázal, že žalobkyni vyplatil sumu 15 400 € bez právneho dôvodu, čím sa žalobkyňa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Žalobkyňa uvedenú sumu dodatočne uhradila v rámci exekúcie. Okresný súd tak nemal žiadnym spôsobom preukázané, že žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

32. Okresný súd záverom uvádza, že v konaní boli navrhnuté dôkazy, ktoré súd nevykonal, a to výsluch strán sporu. Žalovaný síce navrhol svoj výsluch včas, okresný súd to však nepovažoval za potrebné, ani za účelné, pretože skutočnosti, ku ktorým mal byť vypočutý, vyplývali z predložených listín. V tomto smere okresný súd poukazuje na ust. § 195 ods. 1 CSP, podľa ktorého je výsluch strany sporu iba podporným dôkazom, ktorý je možné realizovať iba za predpokladu, ak skutočnosti, ku ktorým má byť vypočutá, nie je možné preukázať inak. Žalobkyňa navrhla taktiež svoj výsluch, ale až po pojednávaní, ktoré sa konalo 19. 11. 2020, v podaní doručenom súdu 23. 11. 2020. V tomto prípade okresný súd taktiež nepovažoval výsluch žalobkyne za účelný, keďže svoje tvrdenia nevedela preukázať ani predloženými listinami, pričom sama potrebu jej výsluchu zdôvodnila tým, že síce nebol potrebný na preukázanie jej nároku, ale je potrebný k preukázaniu jej procesnej obrany voči žalovanému. Ktorý prostriedok procesnej obrany a čo sa malo výsluchom žalobkyne preukazovať, tak súdu nie je zrejmé. Okrem toho, súd uplatnil v prípade výsluchu žalobkyne aj sudcovskú koncentráciu konania v súlade s § 153 ods. 2 CSP, pretože výsluch žalobkyne nebol navrhnutý včas, pričom žalobkyňa, zastúpená kvalifikovaným zástupcom z radov advokátov, nebránila žiadna objektívna prekážka, aby tento dôkaz navrhla včas. Žalobkyňa bola osobne prítomná na pojednávaní 19. 11. 2020 a ani počas neho sa nemala potrebu vyjadriť k žalobe, či reagovať na tvrdenia žalovaného. Jej výsluch by si vyžadoval odročenie pojednávania, pretože z dôvodu zdravotnej indispozície sa nemohla osobne dostať na pojednávanie, ktoré sa konalo 22. 12. 2020.

33. V tomto kontexte okresný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. 11. 2018 sp. zn. II. ÚS 530/2018, uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 89/2018, v ktorom vyslovil právny názor, podľa ktorého „Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať.“ Rovnako tak poukazuje na závery rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. 2. 2018, č. k. 41Cob/218/2017, podľa ktorého „Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné... Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadať, alebo vyvolať sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (nepriзнаť mu procesnoprávne účinky)... Uplatnenie diskrečného práva súdu závisí od okolností konkrétneho prípadu. Oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitosť sporu) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť účastníka rozpoznať potrebu tvrdiť určité skutočnosti).“ Okresný súd pri aplikácii sudcovskej koncentrácie konania postupoval v zmysle uvedeného ustanovenia a citovanej judikatúry, od ktorej sa nemal dôvod odkloniť.

34. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

35. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu.

37. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, ktoré je potrebné doručiť Okresnému súdu Žiar nad Hronom v dostatočnom počte rovnopisov s prílohami, v prípade jeho doručenia iným spôsobom ako do elektronickej schránky súdu.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovú značku tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie dôkazy alebo tvrdenia, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1 § 365 CSP, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.